

ТЪМЕН ПРИЛИВ

Дженифър Донъли

Превод от английски Ирина Денева – Слав

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да било форма.

Оригинално заглавие *The Waterfire Saga: Dark Tide*
Copyright © 2015 Disney Enterprises, Inc.
All rights reserved.

Превод Ирина Денева – Слав
Редактор Петя Дочева
Коректор Екатерина Късметлийска

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2016
Тираж: 1000 бр.
ISBN 978-954-27-1519-1

„За мен вече няма път назад. Ще ви отведа на пътешествия, каквито не сте и сънували.“

АЛЕГЗАНДЪР МАККУИН

ПРОЛОГ

МЕЧЪТ НА русалката проблесна в подводния здрач на Танъров дол. Тя го държеше пред себе си, стиснала дръжката с две ръце, докато плуваше из притихналото село.

Танър, който и да е бил той, отдавна го нямаше. Нямаше ги и сегашните жители на селото. Въпреки това русалката не сваля меча. Знайно бе, че черноперите акули обичат да ловуват из самотните течения, които минават през изоставени села. От тях се интересуваха и друг вид хищници – разбойници, които тършуваха из празните къщи, търсейки ценности.

Русалката плуваше обратно към Ондалина, арктическият ѝ дом, и вече се бе нагледала на изоставени села. В Пресноводието. В Миромара. И сега тук, в Атлантика. Всички те бяха напълно лишени от живот. Жителите им бяха отвлечени. Малцината, успели да избегнат отвлечането, разказваха за войници в черно, които дошли в селото с клетки и оръжия. Никой не знаеше къде отвеждат пленниците.

Доволна, че наблизко няма разбойници, русалката прибра меча в ножницата му. Беше изморена, а нощта приближаваше с всички опасности, които дебнеха в мрака. Точно пред себе си видя къщурка с откъсната от пантите врата. Влезе предпазливо и стресна няколко скумрии. Стаите на първия етаж свидетелстваха, че е имало схватка – преобърнатата маса, няколко строшени чинии, играчки, разхвърляни по пода. Заплува към горния етаж и там намери стая, която ѝ предложи меко легло, покрито с анемони.

Лицето ѝ носеше белега на изтощението. Тя копнееше за сън, но и се страхуваше от него до смърт. Преследваха я кошмари. Всеки път, щом затвореше очи, го виждаше – Абадон, чудовището. Виждаше го как приближава останалите – Линг, Ава, Нийла, Бека и Сера, и ги разкъсва на парчета.

Трябваше да остана с тях, помисли си тя. Трябваше да им помогна.

Ала те нямаше да искат помощта ѝ. Не и щом научеха истината.

Когато заплува към леглото, нещо мръдна зад нея. Тя мерна петно мрак и бледо лице.

Не беше сама в стаята.

Русалката се завъртя със скоростта на нападаща акула, с ръка на дръжката на меч, с разтуптяно сърце.

Наистина *имаше* нещо, но то не бе в стаята. Човекът стоеше в огледалото, закачено на стената.

– Не се страхувай, Астрид Колфинсдотир. Никога не бих те наранил – каза той. – Зная тайната ти. Зная колко си страдала. Подиграват ти се и казват, че си слаба, но в твоите вени тече кръвта на най-великия маг живял някога. Ела с мен. Аз ще сложа край на жестоките думи и на смеха. Ще те направя силна, по-силна от всички на света.

Русалката го изглежда внимателно. Беше човек. Сенки скриваха лицето му. Но на врата му тя видя една прекрасна черна перла, закачена на верижка.

– Откъде знаеш името ми? Кой си ти? – пожела да узнае тя.

Вместо отговор, мъжът протегна ръка, която премина през сребрилата повърхност на огледалото и се протегна към нея във водата. По-скоро въпрос, отколкото отговор.

Перките на русалката настръхнаха, но тя пренебрегна страха си. Имаше нещо в него, което я привличаше, нещо мъгъщо като приливите.

Протегна собствената си ръка към неговата. В същия мо-

мент зърна отражението си в огледалото. А по-навътре видя лицето на мъжа, излязло от сенките. За момент неговите очи, черни и бездънни като Великата бездна, се превърнаха в нейните.

Ужасена, тя плесна с опашка по огледалото и го пръсна на парченца. Те се посипаха по пода, а русалката се изстреля от стаята.

Плуваше с всички сили. По-далеч от къщата, по-далеч от селото. Напред, към студените, мрачни води под нощното небе.

ЕДНО

СЕРАФИНА ДИ Меровингия, законна кралица на Миромара, зареди арбалета си.

– Стреляйте на месо – заповяда тя.

Двайсет и петима бойци на Черните перки кимнаха едновременно, после се разпръснаха във формата на ветрило, а камуфлажът ги сля с обраслите с водорасли скали пред основите на двореца в Миромара. След един последен поглед нагоре към тъмните води над главите им, Сера се обърна и заплува към един тунел, прокопан в скалата. Войниците на чичо ѝ рядко патрулираха в тази усамотена част на кралските владения, но тази нощ тя не можеше да си позволи никакви изненади.

„Портата на предателите“, пишеше със старинни букви над входа на тунела. Проходът бе използван за въвеждане на враговете на Миромара в подземията на двореца в продължение на хиляди години, но през един дълъг период без войни бе заключен завинаги и забравен. Иронията в ситуацията не убягна на Сера. Истинският предател сега беше в двореца – чичо ѝ Валерио, заедно с новата си съпруга Порция Волнеро и тяхната дъщеря Лучия. Те бяха убили майката на Сера, кралица Изабела, и бяха завзели трона ѝ.

Няколко метра навътре в тунела мракът отстъпи място на светлината от портативната магмена лампа, която един от

бойците на Черните перки бе закачил на стената. Светлината ѝ играеше във водата над Сера и разкриваше русалка, много различна от онази, която бе живяла в същия този дворец съвсем доскоро.

Сега Сера изглеждаше внушително. Тялото ѝ бе силно, гърбът – изправен, цялото ѝ тяло излъчваше самоувереност. Ръцете и опашката ѝ бяха мускулести. Косата, боядисана в черно, беше подстригана съвсем късо, за да не може врагът да я хване и да се задържи за нея, както бе направил Господаря на огледалния свят преди време. И тя, като всички останали Черни перки, носеше къса тъмносиня куртка с черен бордюр в чест на Серулия, столицата на Миромара. На хълбока ѝ висеше кинжал. Съмнението и нерешителността, които до неотдавна замъгляваха зелените ѝ очи, бяха изчезнали. В тях гореше нова, опасна светлина.

Напред в тунела Сера видя висока желязна ограда, отрупана с миди лепки. Четирима млади мъже режеха яростно решетките, мускулите по ръцете и гърбовете им се издуваха от усилието. Желязото отблъскваше магията, така че нямаше как да използват песен заклинания, за да счупят или стопят вратата.

Тя свали оръжието.

– Колко още, Яз? – обърна се към един от младежите.

– Най-много пет минути – отвърна Яз. – Почти сме готови.

Той беше дясната ѝ ръка и начинанието тази нощ бе негова идея. Сера си спомни как той и Лука, друг от Черните перки, доплауваха в централата на съпротивата в четири сутринта с радостни възгласи и смях.

– Виж какво намерихме! – възкликна тогава ликуващо Яз.

После разгърна древен лист пергамент от кафяви водорасли и го сложи на масата на убежището. Серафина и останали-

те Черни перки се скупчиха около масата.

– Това е оригиналният архитектурен план на двореца. Включително цялата мрежа от магмените тръби – обясни Яз, потривайки ръце. – Тази отсечка – той посочи дебела черна линия, нарисувана с мастило от сепия, – пренася магмата от извора под двореца към западното крило. Трябвало е да я махнат преди двеста години, когато са преместили съкровищницата от Гранде Коренте в двореца.

Тук се намеси Лука.

– Само че не са я махнали! – каза той и разгърна друг пергамент. – Ето плановете за преместения трезор. Не са го сложили близо до магмени тръби, защото, ако те се пукнат, лавата ще стопи стените и ще стигне до съкровищцата. Затова са монтирали *нова* тръба на голяма дълбочина под помещенията на съкровищницата. А старите тръби са ги запечатали и са ги оставили да си стоят.

– Всичко си е още там! – заяви Яз със задоволство. – Тръбите, разпределителният клапан, предпазният клапан, всичко. Само трийсетина сантиметра скала делят съкровищницата от старите тръби. Достатъчно е да пробием тръбата, да отворим стария клапан, да пуснем лавата да прогори скалата и...

– И сме в трезора! – прекъсна го Сера и двамата удариха опашки.

– Но как ще влезем в двореца? – попита тогава Нийла, сестрата на Язид и най-добра приятелка на Сера, която също като тях бе боец на Черните перки.

– През старата Порта на предателите от северната страна на двореца. Тя е в дъното на хълма, върху който стои сградата, и е напълно обрасла с водорасли. Лесно ще останем невидими там – обясни Лука.

Сера знаеше за Портата на предателите, но с изумление научаваше за старата тръбопроводна мрежа. Определено беше пропуснала много в годините, през които бе живяла

като разглезена принцеса. Песни заклинания, училище и безкрайните лекции на майка ѝ запълваха цялото ѝ време. Всички тези неща наистина бяха важни, но не помагаша да влезеш в съкровищницата. Онова което помагаше, бяха хитростта и смелостта.

– Кога тръгваме? – попита Нийла.

– Веднага щом Махди успее да организира празненство в двореца. Голямо празненство със светлинно шоу – отвърна Яз.

– Не схващам – призна Нийла. – За какво ни е празненство? Че и със светлинно шоу?

– Защото, когато отклоним лавата от главния тръбопровод, напрежението по всички тръби ще спадне. Лампите ще отслабнат. Магмените камини ще започнат да премигват. Все някой ще забележи и ще заподозре нещо.

– Значи Махди ще изключи лампите и никой нищо няма да усети! – възкликна Нийла.

– Именно – потвърди Яз. – Докато свърши светлинното шоу, лавата пак ще си потече по нормалните тръби, а ние ще сме на път за централата с пълни торби плячка.

– Яз, ти си гений – каза Сера.

– Абсолютно – съгласи се той. Всички се разсмяха и после започнаха да планират удара.

Сера бе толкова развълнувана от намерените архитектурни планове, че едва по-късно, когато всички се запътиха към леглата си, тя се сети да попита Яз как точно са се сдобили с въпросните планове.

– С Лука се отбихме в Острокона – отвърна той небрежно. – Там могат да се научат доста неща.

Сера повдигна вежда на шегата. Всички знаеха, че Остроконът е сред любимите ѝ места в цяла Серулия. Преди нападението над града тя обожаваше да ходи там и да слуша исторически раковини, но сега библиотеката не беше безопасна.

– Поели сте голям риск, Яз. Там редовно минават патрули – каза тя. Даже не искаше да мисли какво би могло да се случи, ако ги хванат. Не можеше и да мечтае за по-добър помощник. Яз беше умен, смел и дързък... но понякога прекаляваше с дързостта.

Той обаче се ухили.

– Не достатъчно редовно, изглежда – рече и се отправи към леглото си.

– Чакай малко – спря го Сера. – Имам и друг въпрос. Онези стари тръби... Откъде знаете със сигурност, че са си още на мястото?

– Проверихме – призна той и сви рамене.

– Проверили сте? Тръбите са в двореца. А за главата ти се предлага награда. Как точно проверихте?

Яз се намръщи. После се потупа по брадичката.

– Хм, чакай да помисля. Ами май всъщност нахлухме на един купон. Лучия много обича купоните.

Сера се хвана за главата.

– О, богове, не. Кажи ми, че лъжеш.

Яз направиш бързо заклинание илюзио. Косата му стана руса, а очите – сини. По лицето, врата и гърдите му се появиха сложни татуировки. Придаде си глуповат вид и съответен глас.

– Човече, това са „Дъното“! Обожавам я тая банда! Ей, видя ли баласта на оная русалка, а? Давай да издивееееееем!

Сера поклати разгневено глава. Беше прекалил.

– Можели са да те хванат, Язид. Теб, един от водачите на съпротивата на Черните перки. Имаш ли *изобицо* понятие какво щяха да ти причинят?

– Но не ни хванаха. А сега ние ще си хванем малко нещица. Имам предвид съкровища.

Той я целуна по челото и се метна на нара си в общата спалня. Колкото и да му беше сърдита, Серафина не успя да

потисне тържествуващата си усмивка. Съпротивата имаше нужда от злато, от много злато, а Язид бе открил начин да се сдобият с него.

– Вътре сме! – викна Язид.

Сера огледа вратата. Шест железни пръта от решетката бяха прерязани и отваряха пространство достатъчно да се преплува през тях. Тя се стрелна обратно към входа на тунела и изсвири. Почти веднага дегизираните бойци изникнаха до нея и я последваха в тунела.

Язид и помощниците му – Лука, Силвио и Франко, стояха в готовност до вратата с кирки, оръжия и магмени факли в ръце. Сера видя решимостта, изписана по лицата на съратниците си и сърцето ѝ се сви. Верността им, доверието, готовността им да умрат за каузата бяха превърнали съпротивата в силата, която беше днес.

Тя знаеше, че мисията, която изпълняват, е безумно рискована. Знаеше и че нямат избор. Черните перки се бореха не само за нейното кралство, а за *всички* подводни царства на света. Валерио и Порция вече бяха превзели Миромара и Матали. Сега искаха и Атлантика, и Ондалина, и Кин, както и Персноводието. Злият терагог Рафе Тепрез им помагаше.

И още някой им помагаше, но Сера не знаеше кой е той или защо го прави. Чуваше да говорят за някакъв *той* и знаеше, че този *той* е платил за наемниците, които чичо ѝ бе използвал за нападението над града, ездачите на смъртта. В замяна Валерио и Порция му помагаша да открие шест талисмана – магически предмети, принадлежали на шестимата магове на Атлантида. Сера разбра, че този *той*, който и да беше, възнамерява да използва талисманите, за да освободи огромното зло, затворено под Южното море – Абадон, чудовище, създадено от Орфео, един от шестимата маги. *Кой* беше тайнственият *той*? И защо чичо ѝ се бе съюзил с него?

Сера не знаеше, но бе убедена, че Валерио и Порция не се интересуват колко морски хора ще загинат, стига те самите да задоволят жаждата си за власт и богатство. Това, което май не осъзнаваха обаче, бе, че няма да има над кого да властват, няма да има богатства за крадене, ако тайнственият *той* получи каквото иска. Тя трябваше да го спре, но за целта първо трябваше да спре чичо си.

Сера хвърли последен поглед на бойците си. В съзнанието ѝ изплуваха думите, които майка ѝ веднъж ѝ каза: „Най-голямата сила на владетеля идва от сърцето, от любовта, която изпитва към поданиците си и любовта, която те изпитват към него“.

Черните перки бяха поданиците на Сера. Тя бяха нейни братя и сестри. Нейното семейство. Тя ги обичаше свирепо.

Богове, пазете ги, помоли се сега. Нека нищо лошо не им се случи.

Сера вдигна арбалета и се обърна към бойците.

– Бързо и яростно, както е по план – каза тя. – Пазете си гърбовете – и своите, и на другите. Без страх, без провал, без пленници. Напред!

ФРАНКО ТРЪГНА първи с магмена факла в ръка, последван от Серафина и останалите. Плуваха бързо в сумрачния тунел, чиито стени бяха гъсто обрасли с водорасли, и не спряха, докато стигнаха огромната централа на тръбопроводите под двореца.

Обширното, подобно на пещера помещение беше издълбано в скалата под основите на двореца. В средата се извисяваше централният магмопровод – основната тръба, по която течеше магмата от извора дълбоко под морското дъно. Под тавана на централата тази тръба се разклоняваше на четири по-малки, които влизаха в тунелите, прокопани в скалата. В тунелите около всяка тръба имаше пространство от около метър и двайсет, за да има място за работниците, които поддържаха тръбопроводите и ги ремонтираха при нужда.

Сера, Язид, Лука и Франко щяха да тръгнат по западния тунел и да следват тръбата, докато стигнат до старата, която минаваше над съкровищницата. Останалите Черни перки щяха да стоят тук и да ги чакат.

Яз и Франко пуснаха арбалетите си на земята. Държаха само факли и кирки, метнати на рамо. Тунелът беше прекалено тесен за арбалетите.

Сера заплува към главния магмопровод с вдигнато оръжие, но Язид изведнъж я хвана за ръката. Посочи, без да продума,

но тя вече бе видяла. Един страж беше влязъл в централата. Той доплува до магмопровода и се наведе да провери показанията на един циферблат с гръб към Черните перки.

Те бяха подготвени за всякакви случаи. Сера кимна на Силвио, най-добрия ѝ стрелец. Той вдигна арбалета си и след по-малко от секунда стрелата се заби в шията на жертвата.

Стражът нададе вик на изненада и болка. Върхът на стрелата бе намазан със разрежена отрова от скат. Концентрираната отрова можеше да убие човек. Ако я разреद्याх, тя само приспиваше жертвата. Силвио подхвана стража, преди той, вече спящ, да падне на пода.

– Браво, Сил – каза Яз и заплува към тунела. Франко и Сера го последваха.

Докато двама други Черни перки отнасяха спящия страж в най-близкия килер, Силвио изпя илюзио, което го превърна в точно копие на стража. Сега щеше да си даде вид, че проверява циферблатите и вентилите, в случай че войниците на Валерио решеха да наобиколят централата на тръбопроводите.

Сера, Яз, Лука и Франко влязоха в западния тунел, притиснали инструментите и оръжията си плътно до тялото, и заплуваха напред и нагоре. През десет метра имаше магмени лампи, които осветяваха пътя им. Под всяка имаше кука, за да могат работниците по поддръжката да закачат торбите си с инструменти. Четиримата бунтовници бяха принудени да плуват съвсем бавно, за да не строшат някоя лампа с опашка или да се надянат на куките. Бяха планирали да стигнат до целта за пет минути, но им отне почти десет.

– Виждам я – каза най-сетне Франко и посочи нагоре, където основната тръба се разделяше на две. Едната продължаваше право нагоре, към двореца. Другата, старата, вървеше на запад и стигаше над съкровищницата.

– Закъсняваме – нервно каза Яз, когато стигнаха разклонението. – Светлинното шоу трябва да започне всеки момент.

– Ето го разпределителният клапан – каза Лука и посочи кръглия бронзов клапан, който стърчеше от тръбата веднага след разклонението. – Сега трябва само да пробием дупка в старата тръба и да отворим клапана.

– Лесно е да се каже, трудно е да се направи – изкоментира Яз и вдигна факлата си към тунела, който водеше на запад.

Тунелът се виеше хоризонтално през скалата и беше много по-тесен от този, по който бяха дошли. По тавана му висяха малки сини рачета, които се разбягаха от светлината. Дъното бе покрито с дебел слой тиня.

Франко беше най-слабият сред тримата младежи. Той влезе в тунела и заплува напред, протегнал ръка с факла пред лицето си. Когато вече не можеше да плува, запълзя... докато заседна.

– Не мога да помръдна! – извика той. – Ей, издърпайте ме оттук!

Яз и Лука го хванаха за плавника и дръпнаха силно. Той се появи, покрит с тиня.

– Аз съм най-дребна, аз ще отида – заяви Сера.

Нервите ѝ бяха опънати като тетива на арбалет, когато влезе в тунела. Притесняваше се да не заседне в тесния тунел, но вълнението надделя над тревогата. Бяха стигнали чак до тук. Може би дори щяха да успеят, ако тя съумееше да отвори дупка в тръбата.

Яз ѝ подаде кирката.

– Плувай десетина метра, после отвори хубава широка дупка – инструктира я той.

Сера заплува навътре по гръб, притиснала кирката и факлата към гърдите си, задвижвана само от опашката си. Тинята се завихри из водата и намали видимостта ѝ до минимум.

Когато стигна достатъчно навътре в тунела, тя изчака водата да се прочисти. Беше толкова тясно, че се наложи да изпълне ръце над главата си и да удря с кирката, без да сгъва

лактите си. Само след няколко минути мускулите ѝ пламнаха. Тя стисна зъби, за да заглуши болката, и продължи да замахва с кирката.

Тръбата беше направена от гоблинска стомана, достатъчно здрава да издържи високата температура на лавата, но вече беше на няколко века и много ръждясала. Накрая, точно когато сметна, че вече не може да вдигне кирката за още един удар, Сера чу стържене на метал – кирката бе пробила тръбата. Тя нададе победоносен вик и замахна отново и отново, за да разшири дупката, докато стане достатъчно голяма. После, изтощена и разтреперана, се провря обратно по тунела. Когато изпъзля от него, радостта ѝ се помрачи. Осъзна, че имат проблем. Голям проблем.

– Успях да пробия тръбата, но това не променя факта, че тунелът е прекалено тесен – информира тя другарите си. – Дори да успеем да влезем в съкровищницата, как ще извадим каквото и да е оттам? Повечето от нас няма да могат да се проврат в тунела.

Това беше единственият шанс на Черните перки да влязат в трезора. Взломът им щеше да бъде забелязан рано или късно и Валерио щеше да се погрижи опитът да не се повтаря.

– Ще измислим нещо – каза Яз. – Оръжията ни са малко, храната е малко, да не говорим за лекарствата. Не можем да продължим борбата без злато.

– Сега ни трябва *ochi* – каза Лука. – Шоуто в Тронната зала трябва всеки момент да започне.

Сера кимна. *Ochi* беше заклинание за шпиониране, което изискваше страшно много енергия, цялата енергия на заклинателя. За него беше нужен и *gândac*, лична вещ на заклинателя, поставена близо до този, когото заклинателят иска да шпионира.

Щеше да е трудно да влязат в двореца, за да оставят *gândac*, и дори ако Сера успееше да го направи, Порция редовно про-

веряваше стаите за подобни „бръмбари“. Онова, което Порция не знаеше обаче, беше, че в двореца вече има *gândac*. Това бе една от любимите раковини на Сера – един голям, красив наутилус.

Когато любимата ѝ баба умря, разбитата от мъка Сера положи раковината, най-ценното си притежание, в ръцете на една статуя на баба ѝ, която стоеше в Тронната зала. Наутилусят стоеше там много отдавна, та всички вече мислеха, че е част от статуята.

Сера затвори очи и изпя заклинанието. Веднага щом образът на залата се появи в съзнанието ѝ, тя моментално запя заклинание конвока, за да може Яз, Лука и Франко да видят картината.

– Виждате ли я? – попита тя с глас, напрегнат до краен предел от усилието.

Момчетата потвърдиха и Сера се съсредоточи още повече. Вихър от чувства преряза сърцето ѝ. Майка ѝ, кралица Изабела, бе умряла в Тронната зала, на пода пред трона си, докато защитаваше Серафина. За нея това бе свято място, а Лучия го бе превърнала в дискотека.

Над главите на гостите висяха огромни медузи с форма на камбани и дълги, подобни на дантела пипала, и пулсираха в такт с музиката, като непрекъснато променяха цвета си. Масите бяха украсени с букети от ярки морски лилии. Около полилеите се виеха пъстри морски змии, а по стените грееха неоновани анемони.

Лучия танцуваше с Махди. Той притискаше гърба ѝ с ръка. Тя се смееше с отнетната назад глава, а косата ѝ се вееше зад нея като плащ с цвета на нощта.

Сърцето на Сера подскочи, когато зърна любимия си. Не го беше виждала от онзи ден в Колизея, когато той се „врече“ на Лучия. Язид им бе забранил да общуват чрез конвоки. Заклинанието трябваше да се използва, само когато е абсолют-

но наложително. Иначе някой от по-надарените заклинатели можеше да се включи в конвоката и да ги подслуша. Махди понякога успяваше да изпрати раковина в централата на Черните перки, но дори това беше рискован ход. Двамата с Яз подготвиха удара с помощта на един от дворцовите коняри, който предаваше раковините, докато дресираще конете във водите около Серулия.

Сред гостите на празненството в двореца бяха родителите на Лучия и няколко техни приятели, но повечето бяха придворни – млади, бляскави момичета и момчета, нагиздени в пъстроцветни одежди като риби папагали. Лучия не понасяше сивотата и скуката.

Останал без дъх от смях, Махди пусна Лучия в края на песента и я целуна.

Ревност прорязва сърцето на Сера. Тя бързо потуши болката. Трудните уроци на живота я научиха да контролира чувствата си. Животът на Махди зависеше от способността му да поддържа у Лучия увереността, че я обича. Животът на всички тях зависеше от тази му способност.

Гостите подвикваха и се смееха. Махди се изправи, широко усмихнат, и вдигна ръка за тишина.

Сера поемаше ненаситно всяка малка подробност – абаносовата му коса, завързана на опашка, бялата му риза от морска коприна и изумруденозеленото му сако, блещукащата му синя опашка, тъмните му изразителни очи. Копнееше да го докосне, да бъде с него. Да го чуе да казва, че все още я обича. Инстинктивно докосна с лявата си ръка пръстена, който носеше на дясната – пръстена, който Махди ѝ издяла от раковина.

– Имам една малка изненада... – започна той.

Тълпата започна да ахка и охка в очакване.

– Доведох най-добрите светлинни заклинатели от Матали, за да ви омаят с изкуството си. Светлинните картини с ряд-

ката си и бляскава красота ми напомнят светлината в моя живот... бъдещата ми съпруга Лучия.

Франко извъртя очи. Лука се престори, че ще повърне. Яз се усмихна мрачно и Сера се опита да отвърне на усмивката му.

Представлението на Махди беше лъжа. Той беше неин, не на Лучия. Сера и Махди се бяха обrekli един на друг преди няколко месеца, на тайна церемония. Той искаше да победят Валерио толкова много, колкото и тя.

В залата се чуха първите тактове на традиционна маталийска музика и светлинните заклинатели, облечени с яркочветни копринени одежди, наkичени с искрящи скъпоценни камъни, с пъстро изрисувани лица, влязоха с танцова стъпка в залата. Няколко от тях подхвърлиха нагоре пълни шепи с бисери и те избухнаха в блестящи облаци от жълто и розово. Други направиха ленти от сребърен и златен подводен огън, които се проточиха зад гърбовете им. Докато те подгряхаха гостите, шест майстори заклинатели се подготвиха да започнат.

– Лампите, брат, лампите – прошепна Яз на себе си.

Махди, който сякаш го чу, даде сигнал да намалят светлината в полилеите. По-голямата част от осветлението в Тронната зала идваше направо от магмените тръби. Само няколко стенни свещници работеха самостоятелно, защото си имаха глобуси, пълни с кипяща лава, и сега те продължиха да светят.

– Ние сме – каза Яз.

Сера прекрати конвоката и четиримата се заловиха за работа. Яз хвана кръглия вентил от едната страна, а Франко – от другата. Сера и Лука заплуваха над тях, за да не заемат ценно място. Яз и Франко преброиха до три и напрегнаха всички сили, за да завъртят колелото, само че то не помръдна. Беше позеленяло от ръжда и обсипано с лепки. Те пробваха пак. Лука смени Франко и пак пробваха, но вентилът така и не се

завъртя.

Яз ядно плесна с опашка кожуха на вентила.

– Нямаме време за това! – кресна той.

– Можем да остържем лепките – предложи Франко.

Той се зае да ги махне, като използваше плоския край на мотиката си. В следващия момент Сера чу нещо – тънички гласчета, които гневно крещяха. Тя осъзна, че разбира какво крещат.

Наведе се към лепките и учтиво ги помоли да се отлепят от вентила. Побеснели от нападението над дома им, мидите отказаха. Сера им обясни, че молбата отправя тяхната кралица, и че съдбата на кралството зависи от сътрудничеството им. Моментално се чу серия от пукащи звуци, когато лепките напуснаха местата си. Някои се преместиха върху новата тръба, а други се залепиха за стените на тунела.

– Откога говориш сириански? – попита изуменият Яз.

– Откакто дадох кръвен обет – отвърна Сера и благодари наум на приятелката си Линг, която бе всегласна, способна да говори всички съществуващи езици.

В пещерите на йелите Сера, Линг, Ава, Бека и Нийла дадоха кръвен обет, чрез който всяка от тях получи по малко от силата на другите. Сега бяха сестри, обвързани завинаги от магията и приятелството си.

Яз и Франко отново сграбчиха колелото и напрегнаха цялата си останала сила, за да го завъртят. Няколко секунди нищо не се случи. После се чу метален стон, когато древният вентил отвори тръбата, последван от тътена на лавата, която влизаше в старата тръба.

– Да! – викна Яз и удари опашка в тази на Франко.

Сера и Лука се развикаха от радост, но виковете им бяха прекъснати от облак мехурчета, който излетя от стария тунел, последван от вихър серен газ. Облакът се завихри около четиримата и изпълни водата с нагорещени, задушливи газо-

ве.

– Нещо не е наред – каза Яз.

– Какво ста... – понечи да попита Сера, но я прекъсна пристъп на кашлица.

– О, богове – прошепна Франко и се хвърли към вентила.

Яз надзърна в тунела. Очите му се изпълниха със страх.

– Газ! – извика той. – Затваряйте вентила! Веднага!

ТРИ

СЕРА ПРОСЛЕДИ с ужас погледа на Яз. Тунелът бързо се пълнеше с лава. Бяха освободили прекалено силен поток и сега течният огън се движеше в погрешната посока... към тях.

– Франко! Хвани вентила! – извика тя, свали си куртката и я завърза върху носа и устата си.

Франко обаче не можеше да я чуе. Той се носеше безчувствен във водата, замаян от отровния газ. Лука се мяташе от болка. Той бе стоял най-близо до тунела и нагорещеният газ беше изгорил гърба му.

– Лука, изведи Франко оттук! Плувайте надолу! – викна Сера. Куртката заглушаваше гласа ѝ. Тя знаеше, че газовете се издигат нагоре, така че под тях оставаше чиста вода.

Лука, треперещ от болка, хвана Франко и заплува. Яз със стиснати зъби дърпаше вентила. Сера отиде при него. Напрегнаха всичките си сили да го завъртят, но той все така не помръдваше. Когато Яз и Франко го отворяха, успяха с цената на огромни усилия, но Сера не беше толкова силна, колкото Франко.

Тя отново погледна лавата със страх. Потокът беше стигнал на трийсетина сантиметра от входа към главния тунел. След няколко секунди само лавата щеше да покапе в него. Сера и Яз нямаше да имат възможността да заплуват обратно

по главния тунел и да избягат, както, надяваше се тя, избягаха Лука и Франко. Щеше да им се наложи да плуват нагоре към двореца и да изчезнат през някой прозорец, ако не ги хванеха преди това. Единственият шанс на Черните перки да се доберат до съкровищницата, щеше да се провали.

Отчаянието впи зъби в Сера. Без пари тя никога нямаше да успее да си върне Серулия. Лучия щеше да остане на трона на Миромара. Ездачите на смъртта щяха да продължат да нападат села и да заробват обитателите им. Валерио и Порция щяха да останат ненаказани за убийствата, които бяха извършили, а тайнствената личност, на която помагаша с търсенето на талисманите, може би щеше да успее да освободи Абадон.

Всичко това не бива да се случи, помисли си Сера с ярост. Аз няма да го допусна.

С боен вик тя натисна с всички сили колелото на вентила. Мускулите на ръцете ѝ потръпнаха, сухожилията на шията ѝ изпъкнаха ясно. Дватамата с Яз, застанали един срещу друг и сграбчили колелото, разпениха водата до бяло, биейки с опашки, за да засилят натиска си върху колелото. Най-сетне, с недоволено скърцане, колелото се завъртя.

– Не спирай, Сера! – извика Яз.

Сера не спря и след няколко секунди вентилът се затвори. Потокът лава спря. Язид погледна надолу към стария тунел и поклати глава.

– Край – каза той. Раменете му се отпуснаха, а в гласа му прозвуча отчаяние.

– Край ли? – не можа да повярва Сера. – Не може да е край! Тя махна куртката от лицето си и я завърза на кръста.

– Нищо не излезе, Сера – каза Язид. – Не мога да преценя дали лавата е издълбала дупка в стената към трезора или не. Дори да е, целият тунел е пълен с нея. Не можем да плуваме през лава. Край.

Сера усети как я обхваща горчиво разочарование.

– Да вървим – подкани я Яз. – Да се върнем при останалите и...

Оглушителен гръм пресече думите му. Той сграбчи Сера и я блъсна към стената на главния тунел, после прикри тялото ѝ със своето. От стария тунел изригна поток гореща вода, последван от парчета скала и гъст облак тиня.

Сера се приготви за агонизиращата болка от изгарянето. За задушливите газове. За края.

Само че болката не дойде.

Горещата вода се издигна нагоре и се разнесе. Боклуците и наносът се слегнаха на пода. Нямахме вече мехурчета газ. Нямахме лава. Когато Яз и Сера отвориха очи и размахаха ръце, за да прочистят водата от тинята, видяха, че вече няма и стар тунел. Имаше само огромна дупка на мястото на входа му. През дупката проникваше меко златисто сияние.

– Добре ли си? – попита Яз.

– Мисля, че да. А ти?

Яз обаче не отговори. Той вече стоеше до дупката и гледаше надолу. Сера доплува до него и от гледката дъхът ѝ спря.

Пред очите ѝ сияеха купища злато. Блещукаха рубини, изумруди и сапфири.

Магмените лампи по стените на помещението осветяваха цели планини миромарски съкровища.

– Дявол го взел, русалке – рече Яз тихо, – не просто сме прогорили дупка в стената, а направо сме я срутили.

Сера кимна, а очите ѝ заблестяха като скъпоценните камъни пред нея. Цялата стара тръба, тунелът, през който беше минавала, по-голямата част от задната страна на трезора и половината таван бяха изчезнали. Поточета все още гореща лава покриваха част от съкровищата. Щеше да им се наложи да внимават, за да не се изгорят, но така или иначе, по-голямата част от парите и скъпоценностите бяха далеч от течния огън.

Силна тръпка разтърси Сера, когато осъзна, че сега бойците ѝ ще могат да се движат много по-свободно, отколкото ако старият тунел бе оцелял. И можеха да носят много повече плячка.

Яз прочете мислите ѝ.

– Можем да си излезем с двойно повече, отколкото смятахме – каза развълнувано той.

– Ако не ни хванат – допълни Сера. Погледна нервно нагоре. – Цяло чудо ще е да не са чули нищо.

– Всичко е наред. Махди е поканил и тъпанджии за шоуто. И певци. Да не говорим за експлозиите от светлини. Техният шум е заглушил този тук.

Сера се усмихна. Измъкна от колана си един чувал от корабно платно и се гмурна в съкровищницата.

– Хайде, Яз! – извика тя през рамо. – Да ограбим грабителите!